

de SPIN

2e JAARGANG
JANUARI 1948
No. 1

Maandblad voor de verbindingdienst
van de Koninklijke Landmacht

de SPIN

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NIEUWE ALEXANDERKAZERNE
VAN ALKEMADELAAN DEN HAAG
TELEFOON 774455-GIRO 411404

BESCHERMHEER: KOL. J. J. MARLET, DIR. VERBINDINGSDIENST K L.

Prijs per Nummer: f 0.25

Prijs Jaarabonnement Nederland en Indië, franco per post: f 3.-

Inhoud van dit nummer

De tweede jaargang	1
Kameraadschap	2
Het officiersstokje	4
Attentie	6
Over . . .	7
De geschiedenis van ons wapen	8
De dienstplichtige '45 zwaait af	9
Waarde lezer	10
Jaarwisseling	11
Te veel praatjes . . .	12
Volleybal	13
Biegeltje en kornuiten	13
Theaternamen	14
Rebus enz.	16

Copyright: Hoofdredactie „DE SPIN”

Overname met Bronvermelding slechts toegestaan
na schriftelijke goedkeuring

DE

TWEEDE JAARGANG

Het is eigenlijk wat afgezaagd, om het eerste nummer van een nieuwe jaargang te beginnen met een korte terugblik én een blik vooruit, en daarom zullen wij dit nalaten. Niet alleen omdat het afgezaagd is, maar tevens omdat wij **VERTROUWEN** hebben in de medewerking van onze lezeressen en lezers en dus een opwekking tot het zenden van meer copie eigenlijk overbodig is! Ook al, omdat **DE SPIN** zich in een nieuw kleed heeft gestoken en er voortaan zo aantrekkelijk zal uitzien, dat het abonnementen en copie zal regenen op kribben en kazernetafels van de redactie-leden!

U op Uw beurt zult eveneens kunnen rekenen op leiding en redactie. Vele nieuwe plannen liggen al uitgewerkt gereed. Bovendien sloot **DE SPIN** onlangs een innige vriendschap met de **RAO** van de Verbindingsdienst. In vele opzichten streven toch én **RAO** én ons blad naar dezelfde doelstellingen. Waarom dan niet tezamen met meer kracht gewerkt?

U ziet, er is veel werk te verrichten!

Daarom: Laat ons gezamenlijk de hand aan de ploeg slaan!

DE REDACTIE.

Bij onze voorpagina

De stoere motorordonnans ziet vol vertrouwen het nieuwe jaar tegemoet, waarin hij wederom vele belangrijke berichten hun plaats van bestemming zal doen bereiken.

Bus X, als een sardineblik op wietjes, volgepropt met mensen, doodgewone mensen, t.w. burgers en militairen. Natuurlijk militairen, anders zou bus X bus X niet zijn. En midden tussen die stoere militairen hangt een jongmens aan de lus, zo'n doodgewoon burgertje, maar die heel spoedig burger af zal zijn en nu verwachtingsvolle, misschien wel iets angstige blikken om zich heen werpt.

Allerlei verhalen spoken door zijn hoofd over krijgstucht, petoet, een douw, veertien dagen licht, marsen, veldlopen met hindernissen als prikkeldraad, muren en schuttingen, dwars door het water enz. enz. en in die vent daar met die strepen op zijn mouw ziet hij al zijn toekomstige kwelgeest.

Stop-Eindpunt-Uitstappen-Kazerne.

Weg burgerleven, weg vrijheid, voorlopig kom je de poort niet meer uit. En daar begint het al; na eerst een berg formulieren te hebben ingevuld, naar de fourier.

Allerlei spullen worden in ontvangst genomen, die met nieuwsgierige blikken bekeken worden, dingen waarvan het doel nog duister is zoals riemen, tassen, ransels, zakken, enz. en diverse nuttige gebruiksvoorwerpen zoals zegge en schrijve één scheermesje, waarmee men zich blijkbaar de gehele diensttijd elke dag moet scheren, tot een zekere rol wit papier toe.

Dan naar de kamer, geharrewar met bedden en kasten en eindelijk eens even rust.

De toekomstige kamergenoten nemen elkaar eens op en spoedig is het ijs al gebroken en zijn ze in druk gesprek gewikkeld.

Het is nog een voelen en tasten; langzaam aan beginnen ze elkaar al zo'n beetje dóór te krijgen.

Kijk, die lange daar, hoort zichzelf graag spreken en verkondigt luide zijn mening over de dienst maar daar is nummer twee, die het nog beter weet,

want die is al eens in dienst geweest en weet direct deskundige lessen te geven over het kazerne-leven, hoe men de sergeanten moet aanpakken, over drukken enz.

Die dikke, met die snor, is een type, waarvan je nog wel eens lol zal beleven en als dat kleine ventje met dat brilletje ook eens goed los komt belooft het op de kamer tenminste alvast best gezellig te worden.

„Nou lui!”, schreeuwt de lange er weer bovenuit, „ik geloof, dat we het best getroffen hebben met de jongens op onze kamer. We hebben een gezellig stelletje nette lui bij elkaar. Laten we ervan maken wat ervan te maken is, laten we elkaar helpen, kameraden voor elkaar zijn, elkaars mening en overtuiging respecteren, laten we.....” enfin, men snapt het wel, een en al goede voornemens, de hele kamer één gezin, goede kameraden.

DRIE WEKEN LATER:

Bovenbedoelde kamer; Etenhalers.

Tijdens het eten uitdelen:

„Is dat alles, toe vooruit geef mij een beetje meer!”

„Spijt me, er is niet meer, de lui die achter je komen moeten ook nog allemaal wat hebben”.

„Oh, en ik dan.....”

Ik, Ik en nog eens IK.....

Kameraadschap?..... nee egoïsme.

Na het eten uitdelen:

„Jongens, vinden jullie het goed, als ik na het eten direct wegga? Ik heb vanavond permissie en ga nog even naar huis; ik kan dan misschien nog net een vroege trein halen, dat scheelt me precies een half uur.”

„Ben je bes....., je blijft helpen de eetzaal schoonmaken.” (Dan zijn ze misschien één minuut vroeger klaar).

Kameraadschap?.....

Dit zijn maar enkele grepen uit het soldatenleven en zo kunnen we er nog tientallen doen. Wat zouden we elkaar het leven toch veel aangener kunnen

maken, wanneer het niet enkel bij goede voornemens bleef, maar indien we werkelijk kameraden voor elkaar waren.

We zijn nu eenmaal dienstplichtig: laten we er dan van maken wat er van te maken valt. De kamergenoten kunnen met elkaar één gezin vormen als allen vrienden van elkaar zijn en iets voor elkaar over hebben.

Dan heerst er ook een gezellige stemming. En laat die stemming dan vooral niet bederven door het kankeren, waar wij Hollanders nu eenmaal berucht om zijn, over onbegrijpelijke besluiten als beperkte bewegingsvrijheid e.d., daar bereik je toch niets mee.

KLACHTEN: op het Compagniesbureau en niet op de kamer, want dan breng je je kamergenoten maar in een down-stemming.

Weest kameraden voor elkaar, ook nu reeds, in schijnbaar onbenullige dingen, des te betere kameraden zullen we dan zijn, wanneer we ooit nog eens, God verhoede het, in de strijd betrokken zouden worden.

VAARWEL, MÄNNEN!

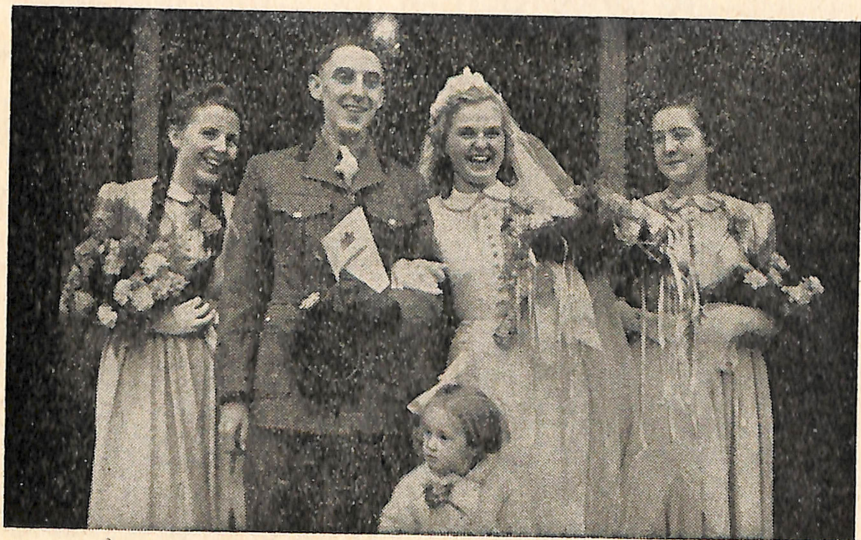
Heel kort na het verschijnen van dit nummer zullen wederom jongens van ONS wapen naar Indië vertrekken om hun verantwoordelijke taak te gaan verrichten. Betekent dit dan, dat ze tevens alle contact met de School of het Regiment kwijt zijn???

NEEN, immers!

DE SPIN is er om het contact met jullie te blijven behouden. Onthoud echter wel, dat de liefde (ook al is het in dit geval maar een „Spinnenliefde“) niet van één kant komen kan! We rekenen er op, dat dit contact wederzijds zal zijn; dus zend ons geregeld je bevindingen en ervaringen. Wij op onze beurt, of onze opvolgers, zullen er voor zorgen, dat je elke maand je nieuws van de kameraden in Holland krijgt.

Nam je nog geen abonnement? Doe dit dan alsnog en verzeker je daardoor van dit contact.

Leiding en redactie van de Spin wensen jullie het allerbeste toe en een behouden terugkeer in het vaderland!

Op 19 December 1947 is te Amsterdam de Serg. Migchelsen, cursist van de S.R.O.V.b.d.d. in het huwelijk getreden met Mej. J. Schotanus.

De Redactie van de Spin wenst het jonge paar met deze „bevordering“ veel geluk

HET OFFICIERSSTOKJE

Wij Nederlanders, hebben enkele zeer goede eigenschappen maar, elke medaille heeft zo z'n keerzijde — ook wel enkele slechte. 't Zou te ver voeren ze alle te noemen en ik wil dan ook alleen maar één van die slechte voor het voetlicht halen. Dat is namelijk een typische trek, die in heel ons volk leeft: — iets gek vinden —. En zelfs dat zou zo erg nog niet zijn, maar we laten het nog duidelijk merken ook! Bovendien is een zeker deel van de Nederlanders inconsequent in dit opzicht: de dames vinden heel wat dingen „gek”, behalve hun eigen moderne hoeden, en die zijn nu juist „gek”.

Niet zo heel lang geleden stond ik te wachten op een tram. Er stonden nog meer adspirant-passagiers, waaronder een heer, die er als rentenierend zakenman uitzag, een werkmeisje, een paar dames en twee jongemannen, die waarschijnlijk nog op school zaten. Toen kwam er een mannetje aan. Hij had een rood kalotje op en een paarse broek aan, die hij met het oog op de plassen zeker twintig centimeter boven zijn schoenen had hangen. Eerst keken de heren scholieren, toen de rentenier en daarna allemaal. Wat de twee jongens hardop zeiden, fluisterden de dames elkaar toe. Het kwam hierop neer, dat het gehele bonte gezelschap vond, dat het mannetje er „gek” uitzag, en dat niet onder stoelen of banken stak.

Zo zou ieder nog meer voorbeelden kunnen aanhalen, maar dit éne is voldoende om als inleiding te dienen voor mijn eigenlijk onderwerp. En dat is: het „gekke” officiersstokje! Het is niet alleen „gek”, het is ook typisch „Engelse show”! Zo denkt 99% van de burger: er over en ook een groot deel van de militairen. Wat is dit stokje dan toch eigenlijk? Het is inderdaad een Engelse gewoonte een zgn. „cane” te dragen, of „prestige-stokje” zoals men hier sarcastisch pleegt te zeggen. Maar voor hen is het iets heel gewoons.

Het is er nu eenmaal altijd geweest en de Engelsman is zeer gehecht aan de traditie en zou het niet willen missen.

Want dat stokje heeft een traditie, en wat voor één!

Er zijn verschillende lezingen over de oorsprong ervan. Volgens sommigen is het in de plaats gekomen van de sabel; volgens anderen i.p.v. het rij-zweepje. (Inderdaad is het rij-zweepje voor hogere Engelse Officiëren een geliefkoosd deel van de uitrusting).

Een derde uitleg en wel de meest waarschijnlijke, is, dat het een symbool is van macht. En wanneer we dat aannemen, kunnen we op „stokjes”-gebied in de hele geschiedenis voorbeelden vinden. Denk eens aan de koninklijke scep-

ter, die eeuwenlang het symbool van macht is geweest.

Op militair terrein vinden we de maarschalkstaf, waarover ook Napoléon sprak.

In de Middeleeuwen waren de officieren, dus de edellieden, voorzien van een officiersstokje, dat behalve symbool, vaak als een zeer hardhandige uiting van macht gevoeld werd. Gaan we nog verder terug, dan zien we deze „roede” weer op duiken bij de Romeinen. Wanneer de Romeinse consuls door Rome liepen, werden ze voorafgegaan door een aantal zogenaamde lictoren, die ieder een bundel roeden droegen, om daarmee te laten zien, dat de heren consuls het recht hadden gehad, die hun niet beviel te laten geselen; waren ze buiten Rome, dan werden in deze roedenbundels bovendien nog bijlen gestoken, als symbool van het recht iemand ter dood te kunnen veroordelen.

De Romeinse Compagnies-commandanten waren eveneens voorzien van een „stokje”, evenals bij de middeleeuwse ridders geen symbool, maar een middel om iemand gevoelig te straffen. Deze heren waren dan ook zeer gehaat. Ze hadden de bijnaam „doorgevers”, omdat met elk pak slaag, dat ze zo uitdeelden de vriendelijke opmerking gepaard ging: „Als jij het niet hebt gedaan, geef die slagen dan maar door aan degeen, die het wel gedaan heeft.”

En nu de stamvader van het stokje.

Eigenlijk zijn er twee, één bij de Grieken en één bij de Romeinen.

Bij de Grieken was het de gewoonte, dat oudere mannen met een staf liepen. Men zag in die tijd nog op tegen de ouderdom en luisterde graag naar de wijze raad van deze stafdragende „heren-op-leef tijd”.

Langzamerhand ging het gezag, dat zij hadden, ook over op hun staf en in later tijd waren alle belangrijke ambtenaren, zoals priesters, rechters en officieren, voorzien van dit „symbool van gezag”.

Bij de Romeinen, of liever gezegd de Latijnen, dat zijn de oorspronkelijke bewoners van het gebied rond Rome, bestond het gebruik, om aan soldaten, die

zich moedig hadden gedragen een speer toe te kennen, waarop in plaats van de punt één of andere versiering was aangebracht.

Laten we nu weer teruggaan naar onze tijd. De voorbeelden, die ik noemde, bewijzen, dat het „stokje” een eeuwenoude traditie heeft, ook al zijn waarschijnlijk de meeste „stokjesdragers” zich daar niet van bewust.

Dit verhaaltje dient nu niet om te verkondigen, dat alles wat uit Engeland komt en traditie heeft, goed is, en we dus alle Engelse militaire gebruiken maar klakkeloos, gelijk met de Engelse uniformen en bewapening, moeten overnemen. Ik wil alleen maar even laten zien, dat het heus niet een uitvinding is van vandaag of gisteren en zeker niet een Engelse uitvinding.

Bovendien, vinden we het eigenlijk niet „gek” omdat het iets ongewoons is, en gaan we dan eerlijk gezegd niet een beetje lijken op die boer, die niet lust, wat hij niet kent?

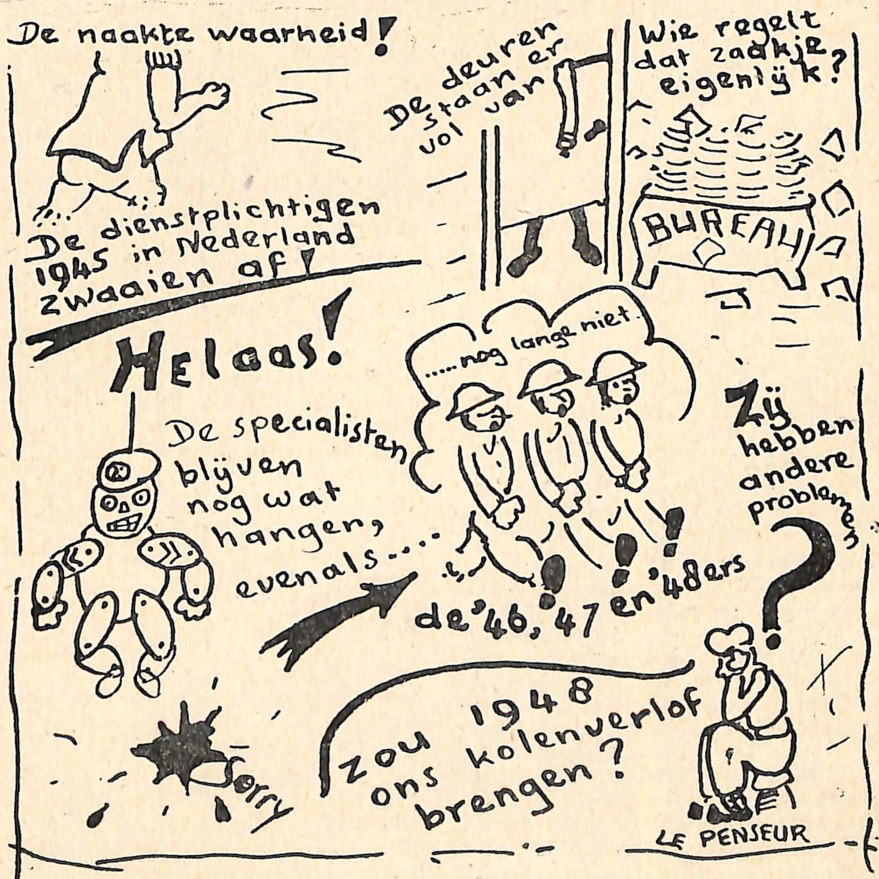
W. J.

RECTIFICATIE

In het Kerst-Nummer is tot onze grote spijt tengevolge van onnauwkeurigheid bij de correctie van het artikel „Directorale Oudejaarsverpeinzingen” een gedeelte uit een zin op pagina 5 wegge laten, waardoor de eigenlijke bedoeling verloren ging.

Voor de duidelijkheid laten wij de zin nog even in zijn geheel volgen:

„Maar laten wij, als wij ons daarop bezinnen, daarnaast vooral niet al het goede vergeten, dat ons in datzelfde jaar werd geschonken: sterkte om die scheiding te dragen, hulp van anderen om ons in onze nieuwe levensomstandigheden te schikken of gelegenheid om zelf anderen daarbij behulpzaam te zijn, herstel van gezondheid, berusting in tegenslag en vooral kracht om die gevaren te overwinnen.”

DE SPIN IN EEN NIEUW KLEED:

Onze SPIN heeft 1948 goed ingezet. Ze heeft haar oude kleed afgeworpen en vertoont zich in 'n nieuw gewaad. Wellicht heeft ze nu nog meer kans U in haar web te vangen?

U weet het, Uw abonnement en/of copie zijn van harte welkom!

ATTENTIE:

Hier volgt een belangrijke mededeling voor hen, die niet in het gelukkig bezit zijn van de complete eerste Jaargang van DE SPIN.

Prijs per los nummer: f 0.20.

Prijs van de eerste jaargang compleet: f 2.00.

Laat U de ontbrekende nummers even weten aan:

Administratie DE SPIN, Nw. Alexanderkazerne, DEN HAAG.

Over . . .

EEN AALMOEZENIER EEN VELDPREDIKER EN EEN TREKZAAG

Dat staat er eigenlijk maar raar bij! Een aalmoezenier en een veldprediker — dat is nog tot daar aan toe. Maar die twee en dan nog een trekzaag — dat is gek, dat is héél gek. Wat die twee te maken hebben met een trekzaag?! Je zou misschien denken: de aalmoezenier en de veldprediker moeten óók allebei kunnen „trekken” (naar de wekelijkse bijeenkomsten, bijvoorbeeld), en ze kunnen misschien allebei wel eens „zagen” (op die wekelijkse bijeenkomsten, bijvoorbeeld). Maar toch is dat, eerlijk gezegd, niet de aanleiding geweest om ze naast mekaar te zetten.

De echte aanleiding is deze: Ik moet weer een „stukkie” schrijven voor de Spin, en nu komt mij een alleraardigste brief in gedachten die ik kortgeleden kreeg van Armand C. Opten (ken je ‘em nog uit den Haag? Hij loopt momenteel ergens in Indië te zweten, bij de Verbindings-afdeling van de Staf 5e Inf. Brig. II Divisie...). Opten doet op een goeie dag mee met een zuiveringsactie in de buurt van Martapoera (op Sumatra). Hij rijdt in een jeep de prachtige bergen door, totdat hij in een dal komt waar een stuk of wat soldaten in stelling liggen. Dat betekent dus: uitkijken! Hij gaat een eind verder te voet en ziet op eens twee militairen heel broederlijk tegenover elkaar zitten aan een trekzaag, bezig een boomversperring op te ruimen. De beide mannen hebben behoorlijk last van de warmte, dragen daarom niet veel méér dan een kort broekje (als je nu eens flink wilt gaan zweten, zegt Opten, dan moet je in Indië aan een boomversperring gaan werken!). Enfin, mijn briefschrijver gaat naar die zagnende mannen toe, spreekt ze aan met „je” en „jij”..... totdat hij met schrik ontdekt:

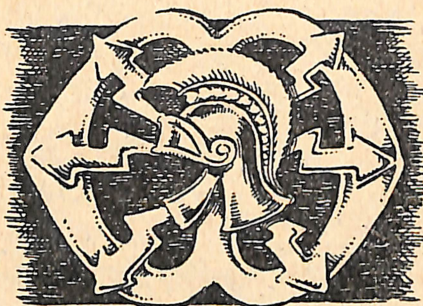
laten dat nou de veldprediker en de aalmoezenier wezen!

Zeg nu niet: dat ‘s lollig. Want het is véél meer dan lollig. Het is prachtig, zoiets. Het is een machtig mooi voorbeeld van samenwerking! Kijk, Armand Opten heeft dat fijn aanvoeld en schrijft er met een jongensachtige harts-tochtelijkheid over: „toen (ik dat tafeereeltje zag) dacht ik zo bij mezelf, kon het nu zo ook eens op de hele wereld zijn — wat zou het leven dan hier op aarde mooi zijn”. Hij heeft gelijk, de kerel. Het zou er hier op aarde althans een ietsje beter uitzien.....

En nu vraag ik: is het Nederlandse leger niet een kostelijke gelegenheid om als kameraden samen te werken — ook al hoor je tot de verschillende kerken die in het burgerleven wel eens héél lelijk tegen elkaar doen?! Ik wil nog verder gaan! Want ik vind het verhaal van die aalmoezenier en die veldprediker niet alleen maar een voorbeeld van goede kameraadschap. Ik zie er nog meer in. Is het toevallig dat Opten schrijft dat ze „broederlijk” tegenover elkaar zitten? De aalmoezenier en de veldprediker zijn inderdaad niet alleen maar „kameraden”, maar in diepere zin „broeders”. Je ziet ze bezig als „kameraden” om een boomversperring op te ruimen in de hitte van de dag. Maar je ziet ze ook bezig als „broeders” aan andere zware versperringen..... om hun jongens te brengen waar ze wezen moeten: bij God.

Laat de één dan eens harder trekken en zweten dan de ander..... Als die omgevallen boom maar opgeruimd wordt!!

Maj. Ds. J. J. SIEZEN.

DE GESCHIEDENIS VAN ONS WAPEN (slot).

Na de oprichting van het Korps Nederlandse Verbindingstroepen, werd in de Hoofdafdeling Opleidingen, ressorterende onder de Chef van de Generale Staf, de Sectie Verbindingsdienst opgenomen.

In Mei 1946 werd deze sectie Verbindingsdienst de Afdeling Verbindingsdienst, welke vanaf dat tijdstip rechtstreeks ressorteerde onder de Chef van de Generale Staf.

Tevens werd in die tijd het 1ste Regiment Verbindingstroepen opgericht. De opleidingen werden gesplitst in lange en korte. De zgn. lange opleidingen (radio-telegrafisten, radio-monteurs, kaderopleiding) bleven in handen van de School Verbindingstroepen in den Haag, terwijl het 1ste Regiment Verbindingsstroepen in Utrecht de korte opleidingen (lijnwerker, chauffeur) ging verzorgen.

Inmiddels leverde de School Verbindingstroepen en het 1ste Regiment Verbindingstroepen het eerste kader en manschappen voor Indië, bestemd om aldaar bij de 7 December-Divisie hun moeilijke taak te gaan verrichten.

In September 1946 werd de School Reserve Officieren en Kaderschool Verbindingstroepen (S.R.O.V. en K.S.V.) opgericht, deel uitmakende van de School Verbindingstroepen.

Januari 1947 bracht de volgende stap naar de zelfstandigheid van de Verbindingsdienst. De Afdeling Verbindingsdienst onder de Chef Generale Staf wordt dan namelijk Directoraat Verbindingsdienst.

De nu volgende maanden stonden weer in het teken van de encadrering van de Verbindingsdienst 2de Divisie, welke eveneens naar Indië vertrok, terwijl momenteel kader en manschappen opgeleid worden voor de Verbindingsdienst der zelfstandige Infanterie-Brigades, welke binnenkort naar Indië zullen vertrekken.

Een betere wereld

Ieder mens heeft zijn strijd en bittere ervaringen, maar het komt er op aan, *hoe hij alles draagt*. Door het leed moet ieder heengaan; hoé anders zou hij zich de vreugde bewust kunnen worden?

Als iedere ontevredene zich elke ochtend instelde op een goede gedachte, hetzij hulpvaardigheid, moed of het geloof aan betere tijden. Hoeveel dingen zouden daardoor niet dadelijk een prettiger aanzien krijgen!

Als we daarentegen volharden in wrok en onverdraagzaamheid, steeds somberder gedachten in ons brein toelaten, kunnen we moeilijk verwachten, dat de wereld om ons heen zich in feestgewaad zal tooien! Want gedachten van ontevredenheid en disharmonie realiseren zich onvoorwaardelijk in ons leven. Zou zich daarom een ieder wat moeite geven om zijn naasten meer goeds toe te wensen, een zieke kameraad te bezoeken (ook al is deze lager in „rang” dan wijzelf zijn!) dan zou al spoedig blijken, dat uit deze goede wil gezonde krachten zouden ontspringen; bouwelementen voor een leven, dat meer de moeite waard zou zijn.

Steek eerst eens de hand in eigen boezem alvorens kritiek uit te oefenen op je kameraden. Dat is en blijft een middel om te helpen, de wereld in zijn geheel te veranderen. Niet rijkdom, evenmin armoede maken het leven mooi of onaangenaam; hoofdzaak is harmonie. Door een beheerst gedachtenleven kunt ge worden tot een stralende zon, die alles in zijn omgeving met een weldadige warmte overstroomt en licht verspreidt, waar duisternis was.....

SPINET.

LEGERORDER.

In afwijking van de geldende bepalingen vertrekt de dienstplichtige van de lichte 1945 in burgerkleding met groot verlof.

Aan hen die gedemobiliseerd zullen worden dient opgedragen te worden van de laatste bewegingsvrijheid hun burgerkleding mede te brengen. In het geval, dat de man geen burgerkleding bezit, mogen de volgende artikelen worden medegegeven, doch moeten door hem binnen een maand na vertrek met groot verlof worden ingeleverd bij de burgemeester van zijn woonplaats:

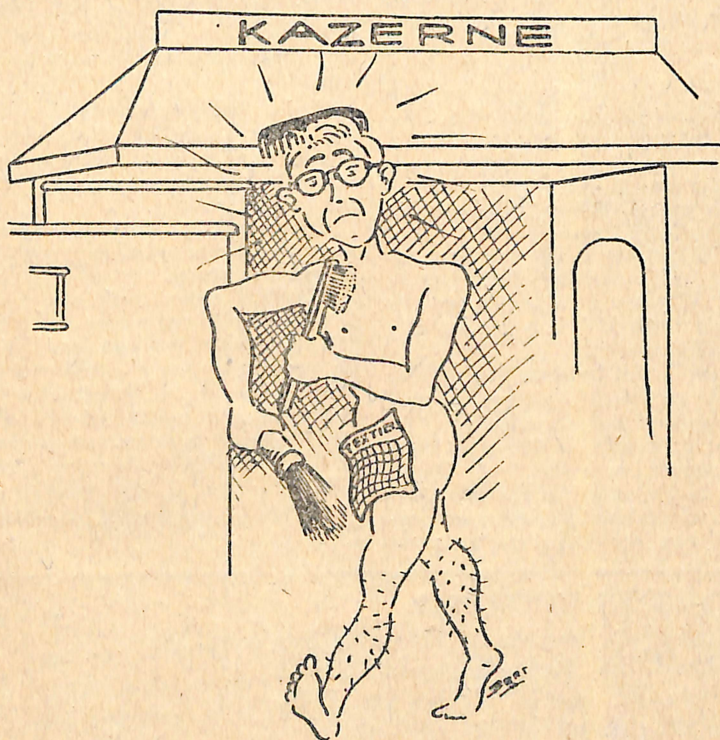
- a. De oudste battle dress;
- b. Eén stel onderkleding;
- d. Eén paar schoenen.
- c. Eén overjas;

De Commandant van de demobilisatie is gehouden aan de burgemeester hiervan kennis te geven en deze te verzoeken de ingeleverde goederen te willen zenden aan het hoofd depôt Retour-Goederen Woerden.

Voorts kunnen worden medegegeven een scheerkwast, een tandenborstel, een haarkam en eventueel de Rijksbril, welke laatste eigendom van het Rijk blijft.

Bij opkomst onder de wapenen dient de man zelf zorg te dragen voor scheerkwast, tandenborstel en haarkam.

DE DIENSTPLICHTIGE "45 ZWAAIT AF!

"WAT EEN GELUK, DAT IK MIJN RIJKSBRIL TUDELUK
MAG BEHOUDEN. ANDERS ZOU IK DE POORT NIET MEER
GEVONDEN HEBBEN!"

Waarde lezer

Van verschillende kanten werd mij gevraagd, wat de uitdrukking „'t Welk doende, enz.” betekent. Zoals U wel zult weten, is dit het slot van een verzoekschrift (request) en luidde vroeger volledig: „'t Welk doende, zo zult gij wel-doen, en wij zullen God voor U bidden”.

Ieder militair weet wat een bajonet is, maar wist U, dat op blote bajonetten lopen hetzelfde is als op blote voeten lopen?

Wanneer we knorren aan een volle bak, dan zijn we nooit tevreden. En wanneer een matroos schaften moet aan bak nul, dan moet hij zijn maal nuttigen eenzaam in het galjoen. Het bakzeuntje is de (meestal jongste) matroos, die het corvee-werk voor het eten der matrozen verzorgt.

Wanneer U nog niet wist wat een band-microfoon is, dan geeft van Dale ook hier een antwoord op. Dit is n.l. een microfoon, waarbij het trillichaam een metalen strookje is.

U heeft ongetwijfeld wel eens van een bataljon gehoord, maar weet U, dat, wanneer U bij het tiende bataljon behoort, U dan Rooms-Katholiek bent?

Brengt U iemand behoorlijk op de batterij, dan stelt U hem voor aan Uw vrienden of kennissen.

Wanneer U met bedstroo betaalt, dan vertrekt U met de Noorderzon en vergeet U Uw huishuur te betalen.

Schenkt de fourier U een zeer wijde of een te grote broek, dan heeft U drie mingelen broek en een pintje billen.

Bij het woord „bruid” denken we onmiddellijk aan een lief tallige gedaante

in het wit, die de trappen van het stad-huis beklimt. Van Dale verstoort ook hier een illusie. Het wordt ook gebruikt voor draf of varkensvoeder. Wanneer de boer bruiloft houdt, dan ledigt hij de beerput.

En weet U wat een Brusselaar is? Dit is een inwoner van de Belgische hoofdstad. Een Brussels ketje is een straatjongen.

Wist U dat onze kazerneklok altijd op de binkert loopt? Een uurwerk, dat op de binkert loopt, is een uurwerk, dat altijd verkeert loopt; en wanneer U onder dienst binkt, dan drukt U zich.

Wanneer U bij de maaltijd dikke mui-zen op Uw bord vindt, dan gaat U bintjes (een middel-vroege aardappelsoort) eten.

En hier is een tip voor alle ongehuwde militairen. Tracht met Uw achterste in een botervat te vallen, want dan sluit U een rijk huwelijk en geraakt daardoor uit de verlegenheid.

En wanneer U met de boterhamtrein naar de kazerne gaat, dan gaat U met de werkmantrein.

Tenslotte een verzoek aan de lezers. Bij de Verbindingstroepen zitten mensen uit alle streken van ons land. Wanneer U nu een typische streek-uitdrukking kent, die verder in Nederland zelden of nooit gebruikt wordt, schrijf deze uitdrukking dan op en stuur deze onder het motto „Heber” naar de redactie van DE SPIN.

Tot de volgende maal, mijne lezers,
HEBER.

GEDRAGSLIJN VOOR 1948:

Een tong, die slechts de waarheid kan spreken,
Een hand, die slechts het goede kan doen,
Een oog, dat vooruit slechts kan blikken,
Een hart, dat oprecht is, en koen,
Een moed, die de wereld veroverd,
Een trouw, die niet wankelt in strijd,
Een geloof, dat een berg kan verzetten, ...
En een glimlach, die 't al begeleidt.

JAARWISSELING

ZWAAR hangt de mist over de landen,
die kaal en ontdaan zijn van vrucht.
de vorst legt ijzersterke banden,
de vogels zijn naar 't bos gevlucht.

in deze dompe mistigheid
gaat traag 's jaars laatste dag ten ende,
verbergende veel narigheid,
veel mensenleed en veel ellende.

In deze zware grauwe lucht
wordt straks het nieuwe jaar geboren.
dan snelt het oude op de vlucht
en gaat in mistigheid verloren.

Te veel praatjes

EN TE WEINIG VREUGDE

De vele pretjes en gelegenheden tot vermaak zijn 'n bewijs te meer, dat het de tegenwoordige mensheid sterk aan vreugde ontbreekt. Het hart krimpt ineen, en heel de menselijke ellende grijpt ons aan, als we zien — zeker, voor een groot gedeelte te wijten aan de oorlog — dat de ene helft de alcohol, en voor de andere helft de ontucht, middel- en top-punt der vreugde is.

Niet als aanklacht, maar als klacht zij het gezegd: De gewone vreugden, welke eeuwenlang de mens tot ontspanning en verfraaiing van zijn bestaan dienden en waarmede hij tevreden was, zijn tegenwoordig veel te schraal geworden. Goddank zien we hier weer 'n kentering komen. Natuurgenot, gezellig verkeer, ontspanning in militaire tehuizen, volksspelen en volkszang is bij een groot gedeelte van onze mensen niet meer in tel. Hun afgestompt, deels ziekelijk opgewonden zenuwstelsel heeft meer verfijnde genietingen nodig. Daarom is vooral de alcohol hun lieveling geworden, de slimme bedrieger met zijn beide leugenachtige beloften: dat hij de lasten en zorgen van het leven kan wegnemen en tevens levenskracht en levenslust kan aanbrengen. Is het niet bijna zover gekomen, dat vele mensen zich zonder alcohol in 't geheel geen vreugde en geen vreugdedag meer kunnen denken, dat hun vreugde-feesten altijd in de drankroes culmineren?

En moeten tenslotte niet altijd het leven en de vreugde het gelag betalen? Met een nieuw, groot tekort aan levenskracht en levensvreugde, met een zwaar hoofd en een bezwaard geweten keren zij na dergelijke uitpattingen terug naar de gruwelijke eentonigheid van hun werkdag-leven. „Een vrolijke avond baart 'n droeven morgen”, zegt H. Thomas à Kempen. Een groot deel van het plezier van deze wereld dient slechts om voor enige uren, datgene te vergeten,

wat hun anders ondragelijk zou wezen en wat hen in andere uren met diepe neerslachtigheid vaak tot wanhopen brengt. Daarvan leven de café's, restaurants, bioscopen, etc. Is 't niet louter genotzucht, wat die gelegenheden in 't leven roept en in stand houdt?

De werkelijke beweegreden voor de gezelligheid is deze: nooit met zich zelf en zijn gedachten alleen te moeten blijven.

Als Nietzsche ooit een waar woord heeft geschreven dan is het dit. „de moeder der uitpattingen is niet de vreugde, maar de vreugdedwaasheid.”

De goede omgang met de natuur is verloren gegaan. De Cultuurmens weet niet goed meer, hoe met haar te verkeren. Het vertrouwelijk samen-leven als leden van één gezin is verdwenen.

De achtung voor de Natuur, voor haar zegeningen en geschenken, is uitgestorven. Wild, dikwijls ruw, stort menigen zich, wanneer hij een paar uren of dagen aan de muren van zijn stoffige veste ontlucht is, op de Natuur. Als een barbaar valt hij op de bloeiende boom, het rijpende korenveld, om ze te plunderen.

„Wee, als ze zijn losgelaten!” zou Schiller zeggen.

Een uitstapje van soldaten naar buiten lijkt dikwijls op een verwoestings- en strooptocht. Door de sterke tegenstelling van jongens uit de stad en land, is het enigszins begrijpelijk, dat de stads-mens door een soort van natuur-roes — het omgekeerde van kalm natuurgenot — wordt bevangen. Kijk maar eens hoe velen 's avonds van hun uitstapje naar huis terugkeren, beladen met bloesems, bloemen, takken, tulpen, seringen. Zij willen hun verlangen naar de Natuur bevredigen.

Men moet echter liefst niet aan de beschadigde korenvelden denken.

De Leneraalmoezenier,
H. DETERMEYER.

In de wereld wordt oneindig veel meer door volharding, vlijt en arbeid tot stand gebracht, dan door het zogenaamde genie.

Utrecht-Den Haag

Op Vrijdag 19 December 1947 trok een team van de S.R.O.V. uit den Haag naar Utrecht om daar met de sport-instructeurs van de Hojel-kazerné hun krachten te meten.

Een voorwedstrijd van de S.R.O.V. tegen een Rode-Kruis-team teneinde het „vijandelijke” terrein te verkennen, leverde een 16—14 overwinning op voor den Haag.

Hierna volgde dan de boven reeds aangekondigde wedstrijd.

Na enige tijd leidde Utrecht weldra met 9—0, zodat de eerste game dan ook glansrijk door hen gewonnen werd met 15—10.

De tweede game kreeg al een iets spannender verloop en leverde een 15—11 overwinning voor Utrecht.

Inmiddels paste den Haag zich steeds beter aan en kwam het aanvankelijk slechte samenspel op steeds hoger peil, met het gevolg, dat den Haag in de derde game zelfs geruime tijd de leiding wist te nemen.

Tenslotte echter wist Utrecht ook de derde game in een overwinning om te zetten, dank zij meer geroutineerd serveer-werk.

Moge dergelijke bijzonder prettige sport-ontmoetingen nog dikwijls plaats vinden.

de B.

IN DE EETZAAL

Ltn. v.d. dag: „En hoe is de soep vandaag, Jansen?”

Jansen: „Uitstekend, Luit, behalve die stukjes touw!”

Ltn.: „Maar Jansen, die zijn toch om de soep te binden!”

† BIEGELTJE *) EN KORNUITEN.

Vrijdag de 19de Decebbber bereikte ons het droevige bericht, van het smartelijk verlies van velen onzer dierbaarste kameraden, Biegelte en Kornuiten. Zij vielen op het veld van eer voor hygiëne en regiments-order. Wij voelen ons verplicht langs deze weg onze deelname te betuigen aan de tientallen nabestaanden in en om de Nw. Alexanderkazerne. Zij rusten in vrede.

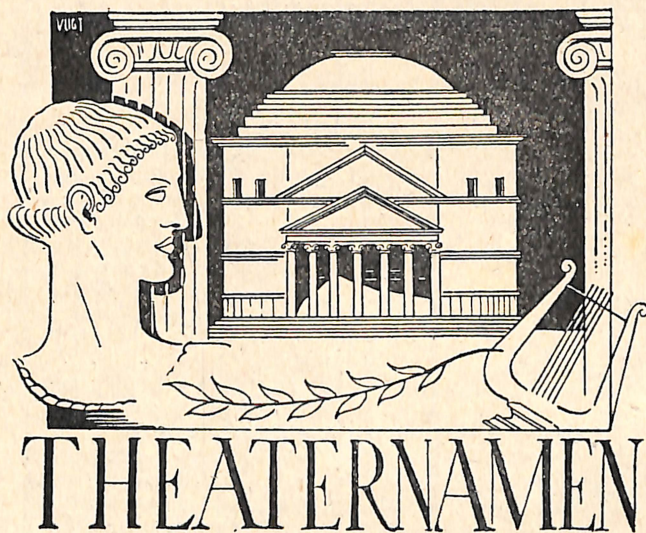
Biegelte,

Jij was de vriend van hoog tot laag. In hoeveel harten zul je blijven voortleven. Hoevelen, die reeds jaren in Indië vertoeven, zijn jou dank schuldig. Jij was de bringer van troost en vrolijkheid. Hoe trouw marcheerde jij elke morgen met ons de poort uit, de kop fier, de neus gezond nat.

Jij had geen oog voor de lieflijke straatteefjes. Jij negeerde de verleidelijke lantaarnpalen en vuilnisbakken. Jij was vóór alles: militair Biegel. Op en top. Jij was één van die velen, die op de kade hun vrienden mochten naogen — zij, die op weg gingen naar den vreemde — nadat je door de M. P. ers herhaalde malen van het dek was weggeschopt. Jij was een hond met verstand en karakter, die door dik en dun in de troep de juiste stemming wist te handhaven. En daarom betreunden wij het, dat wij met lede ogen moesten aanzien, hoe jij — verleid door worst en andere lekkernijen — wreed uit ons midden werd weggelekt. Wij stonden machteloos en konden je niet van de wisse dood redden. Want er was een regimentsorder, die zei, dat jij moest verdwijnen. En een order is Dienst en dienst is dienst, Biegel!

Slaap zacht!

*) Een kazernehond van de Nw. Alexanderkazerne.

Vele namen van theaters stammen uit de Griekse en Romeinse Geschiedenis en Mythologie. Algemeen bekend is b.v. de naam „Apollo-Theater”. Apollo was bij de Ouden de God van de zon. Volgens de Mythologie besteed hij 's-morgens zijn zuiver gouden wagen, die getrokken werd door vier witte paarden, om 's-avonds weer uit te stijgen. Aldus stelde men zich de zonneloop voor. Tevens was Apollo beschermers van kunsten en wetenschappen en om deze reden leeft zijn naam voort in de bena-

ming van theaters. Apollo werd bij zijn laatstgenoemde taak terzijde gestaan door de negen Muzen. Iedere Muze vertegenwoordigde een tak van de schone kunsten; zo was Thalia de Muze van het blijspel of comédie. De benaming „Thalia-Theater” herinnert nog aan deze Muze; meestal wordt „Thalia” echter verkeerd uitgesproken. De klemtoon valt n.l. op de tweede lettergreep, *Thalia*, dus niet *Thalia*.

Men spreekt vaak van de tempel der Muzen. Inderdaad bestond in de Oudheid zo'n tempel, gewijd aan de negen Muzen. De naam van deze tempel, „Musis Sacrum”, wordt ook nog vaak voor kunsttempels gebruikt.

In vele steden kennen we een „Flora-Theater”. Vrij algemeen bekend is, dat Flora bij de Ouden de Godin der Bloemen was. De Grieken vierden hun feesten, gewijd aan hun oppergod Zeus, op de berg Olympus, waar de tempel Olympia stond. Hier hielden zij hun enorme sportfeesten. In de tegenwoordige „Olympia-Theaters” wordt sport echter hoogstens als onderdeel van een filmjournaal vertoond.

Ook de Romeinen hadden grote volksfeesten. Wat Zeus bij de Grieken was, was Jupiter bij de Romeinen. Jupiter's tempel te Rome was het Capitulum, aan welk gebouw nu de vele „Capitol-Theaters” herinneren.

Het grootste amphi-theater, dat de wereld ooit bouwde, was het Colosseum te Rome, gebouwd tijdens keizer Vespasianus. Nu nog kennen we „Colosseum-Theaters”.

Corso was een straat in Rome, waar men paardenwedlopen hield, (hiervan tevens afgeleid het woord „courses”). Later werden plezierrijtoeren corso-ritten genaamd. Deze hield men op bepaalde feestelijke dagen. Wie had gedacht, dat de „Corso-Theaters” iets met paarden te maken hadden?

Het muziek- en concerthuis heette bij de Ouden „Odeon”. Goed beschouwd is „Odeon-Theater” dus te vertalen als „Concertgebouw-Theater”.

„Metropole” heeft een nuchtere betekenis. Metropool noemde men de moederstad met betrekking tot de dochtersteden in de koloniën. Letterlijk betekent het „middelpunt”.

Aardig is de ontwikkeling tot de benaming „Tivoli-Theater". Oorspronkelijk was „Tivoli" een schone stad in de nabijheid van Rome, omgeven door olijfbomen; later werden in Parijs, Wenen etc. de grote tuinen, die als ontspanningsgelegenheden dienden, naar deze wondermooie stad genoemd. In deze tuinen opgeslagen zomertheaters kregen vanzelfsprekend de naam „Tivoli-Theater".

Tegenwoordig heten vele theaters zo, al staan ze midden in een grote stad; waar in het bijzonder olijfbomen op z'n allerhoogst eens op een film in het theater te zien zijn.

de B.

J. v. d. Vet

**VAN SWIETENSTRAAT 131
DEN HAAG**

(bij Laan van Meerdervoort 186)

Militaire Borduurwerken

voor Zee-, Lucht- en Landmacht

KADI-SHOP

Uniform - Uitmontering

*Grootst gesorteerde speciaal-zaak
in Utrecht*

*Verzending door geheel
Nederland aan ieder onderdeel*

H.H.'T END

**Oudegracht 191 Telef. 19295
UTRECHT**

[illegible]

Voor de variatie drukken wij eens een Rebus af, welke het karakter draagt van een prijsvraag. Bij het inzenden van de oplossing sluit U wel de prijsvraagbon in, anders dringt U niet mee naar de prijs:

een boekwerk van de hand van Lt. Gen. H. Kruls, dat onder de goede oplossers verloot zal worden.

De datum, waarop de inzending van oplossingen wordt stopgezet, zal in ons volgende nummer bekend gemaakt worden.

Wij verwachten uit Indië, Utrecht en den Haag een stroom van oplossingen!

Dus nu: aan de slag!

Voorwaarde voor deelname aan de Rebus, die zich op deze pagina bevindt, dat U deze bon uitknipt en bij Uw inzending sluit

Voor onze Pluizers iets nieuws? Welaan, toetst U aan de volgende puzzle:
 $(a-b-c) + (d-e-f-g) + (h-i-j) + (k-l-m-n) = X$
Bepaal X.

De betekenis van de letters a tot en met n vindt U hierna:

- a. Zeeuws eiland.
- b. Dorp in Limburg.
- c. Bron.
- d. Hoofd ener gemeente.
- e. Rivier in Utrecht.
- f. Hemellichaam.
- g. Zeer hoge heuvel.
- h. Gezamenlijke balken onder een vloer.
- i. Groot tenue.
- j. Kist.
- k. Traject, waar treinen elkaar niet kunnen passeren.
- l. Bloem.
- m. Gat.
- n. Voegwoord.

Wij verklappen reeds, dat X één woord is van 4 letters.

En hier volgt voor de „Pluizers” nog een telefoonnummer, dat uit het hierna-volgende gesprek kan worden gehaald:

„Luister!” zei Prof. Denker tegen zijn trouwe medewerker en butler Piet Pienter. „Nu moet ik iemand opbellen en ik weet zijn nummer niet. Hij schrijft alleen: Als je me wilt opbellen, mijn nummer bestaat uit drie cijfers, die onderling steeds hetzelfde verschillen en dit verschil is gelijk aan het laatste cijfer. Het product van het eerste en het laatste cijfer is gelijk aan de som van de cijfers, terwijl de som van de beide eerste cijfers, gedeeld door het laatste 'n getal tot uitkomst geeft, dat één minder is dan het eerste en één meer dan het tweede cijfer. De som van 642
„Maar waarom” onderbreekt Piet Pienter de Professor, „waarom belt U dan niet op?”

Pluizers, wat is het telefoonnummer?

STEMMEN UIT DE PRACTIJK:

Het probleem, waar het bij de Infanterie-Divisie om gaat, is het voorzien in onafgebroken verbindingen met alle onderdelen van de Divisie. Teneinde de Commandant in staat te stellen, de bewegingen en acties van zijn onderdeel te beheersen, zijn verbindingen noodzakelijk. Bij het verloren gaan van de verbinding, is leiding geven aan het geheel onmogelijk.

In bewegelijke operaties en moeilijke situaties op het gevechtsterrein kunnen de verbindingen enkel en alleen gehandhaafd worden door onafgebroken inspanning van allen, die betrokken zijn in het werk van

DE VERBINDINGSDIENST.

Lt. Col. RALPH E. WILLEY,
Signal Officer 104th Inf. Div.

Ondergetekende

Straat

Woonplaats

geeft hierbij op als abonné van „De Spin”:

naam

rang

legerno.

(volledig militair adres)

Het abonnementsgeld bedraagt f 3.00 voor een heel jaar, en kan gestort worden op girorekening 411404 t.n.v.:

Maandblad „De Spin”

Nieuwe Alexander-kazerne

's-Gravenhage

Voor de verzending zorgen wij.